

3663 *CORRECCIÓN de erros e erratas do Real decreto 2267/2004, do 3 de decembro, polo que se aproba o Regulamento de seguridade contra incendios nos establecementos industriais. («BOE» 55, do 5-3-2005.)*

Advertidos erros e erratas no Real decreto 2267/2004, do 3 de decembro, polo que se aproba o Regulamento de seguridade contra incendios nos establecementos industriais, publicado no «Boletín Oficial del Estado», suplemento número 14 en lingua galega, do 25 de decembro de 2004, procédese a efectuar as oportunas rectificacións:

Na páxina 2173, segunda columna, no artigo 1.c), onde di: «...,de acordo co número 1 da disposición derradeira primeira,...», debe dicir: «..., de acordo coa disposición derradeira segunda,...».

Na páxina 2180, no anexo I, no número 3.2.1, onde di:

$$Q_s = \frac{\sum_i G_i q_i C_i}{A} KR_a \text{ (MJ/m}^2\text{) o (Mcal/m}^2\text{)}$$

debe dicir:

$$Q_s = \frac{\sum_i G_i q_i C_i}{A} R_a \text{ (MJ/m}^2\text{) o (Mcal/m}^2\text{)}$$

Na páxina 2197, no anexo II, onde di: «Definicións», debe dicir: «1. Definicións».

Na páxina 2202, no anexo II, no número 3.3, onde di: «...deben ser de clase C-s3 d0 (M1)...», debe dicir: «...deben ser de clase B-s3 d0 (M1)...».

Na páxina 2205, no anexo II, no número 4.2.5, onde di: «...o previsto no parágrafo do punto 5.4.», debe dicir: «...o previsto no punto 5.4.».

Na páxina 2206, na figura, onde di:

«EF s/tabla apartado 4.2 Estabilidad al fuego s/ del apéndice 2 del RSCIEI tabla 2.3, para edificios tipo B para edificios tipo B

debe dicir:

«Estabilidad al fuego s/tabla 2.3, para edificios tipo B».

Na páxina 2214, no anexo II, no número 8.1.4, as dúas táboas deben refundirse nunha:

Nivel de risco intrínseco	Sistema de almacenaxe autoportante operado manual ou automaticamente					
	Tipo A		Tipo B		Tipo C	
	Asperxedores automáticos de auga		Asperxedores automáticos de auga		Asperxedores automáticos de auga	
	NON	SI	NON	SI	NON	SI
Risco baixo	R15(EF-15).	Non se exige.	Non se exige.	Non se exige.	Non se exige.	Non se exige.
Risco medio	R30(EF-30).	R15(EF-15).	R15(EF-15).	Non se exige.	Non se exige.	Non se exige.
Risco alto			R30(EF-30).	R15(EF-15).	R15(EF-15).	Non se exige.

XEFATURA DO ESTADO

3941 *LEI 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro. («BOE» 59, do 10-3-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

I

A Directiva 2003/87/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de outubro de 2003, pola que se establece un réxime para o comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro na Comunidade e pola que se modifica a Directiva 96/61/CE, constitúe, dentro do Programa Europeo de Cambio Climático, a iniciativa máis relevante da Unión Europea (UE) para lograr que a Comunidade e os seus Estados membros poidan cumprir o compromiso de redución de emisións de gases de efecto

invernadoiro, que asumiron ao ratificaren o Protocolo de Kioto na Convención Marco de Nacións Unidas sobre o Cambio Climático, o 30 de maio de 2002.

O réxime que implanta a directiva inspírase nun dos instrumentos de mercado previstos no Protocolo de Kioto, o comercio de emisións, que, xunto aos baseados en proxectos de investimento en tecnoloxía limpa en países terceiros (desenvolvemento limpo e aplicación conxunta), constitúen os chamados mecanismos de flexibilidade do Protocolo de Kioto.

A Directiva 2003/87/CE sinala entre os seus principais obxectivos os de:

a) Axudar a cumprir coas obrigas derivadas da Convención e o Protocolo de Kioto.

b) Ser un mecanismo complementario do esforzo de redución de emisións de gases de efecto invernadoiro que debe realizarse mediante medidas e políticas internas.

c) Diminuír os custos de redución das emisións, pois o comercio permitirá que, na UE, as emisións se reduzan alí onde menor custo económico implique a dita redución.

d) Garantir o bo funcionamento do mercado interior para evitar as distorsións da competencia que podería xerar o establecemento de réximes nacionais distintos.

e) Adquirir experiencia no funcionamento do comercio de emisións antes do ano 2008 en que empezará a

funcionar o comercio de emisións internacional previsto no artigo 17 do Protocolo de Kioto.

Esta lei ten por obxecto traspor a citada directiva, e xustifícase na extraordinaria e urxente necesidade de atender os seguintes requirimentos:

1.º En primeiro lugar, é necesario cumprir o calendario de aplicación previsto na directiva que exige, entre outras cuestións, que todas as instalacións sometidas ao seu ámbito de aplicación contén cunha autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro o 1 de xaneiro de 2005, e que o Rexistro nacional de dereitos de emisión estea operativo o 1 de outubro de 2004.

2.º En segundo lugar, as empresas necesitan coñecer con tempo suficiente as obrigas a que quedarán suxeitas e os investimentos necesarios para facerlles fronte. En consecuencia, dado que o sistema debe estar en vigor o 1 de xaneiro de 2005 e que o prazo necesario para que a Administración competente resolva sobre a solicitude de autorización é de tres meses, resulta imprescindible que os titulares das instalacións afectadas coñezan o réxime aplicable e presenten a súa solicitude de autorización e de asignación de dereitos, como máis tarde, o 30 de setembro de 2004.

3.º En terceiro lugar, o mercado de dereitos de emisión configúrase como un mercado internacional, polo que a súa implantación se debe compasar á do resto dos países da UE, co fin de garantir que os nosos axentes económicos participen naquel en condicións de igualdade.

4.º E, en cuarto lugar, a inmediata aprobación do Plan Nacional de asignación de dereitos de emisión resulta imprescindible para evitar que se produzan situacións que poderían resultar contrarias ao dereito comunitario da competencia, en particular, no ámbito das axudas de Estado e que poderían conducir á devolución polas empresas dos beneficios indebidamente percibidos, logo dos oportunos procedementos de investigación ou, se é o caso, de infracción.

II

O capítulo I contén as disposicións xerais do réxime de comercio de dereitos de emisión.

O réxime de comercio de dereitos de emisión aplícase inicialmente ás emisións de dióxido de carbono procedentes de instalacións que desenvolvan as actividades enumeradas no anexo I e superen os limiares de capacidade que nel se establecen.

As actividades enumeradas no anexo I inclúen grandes focos de emisión en sectores tales como a xeración de electricidade, a refinación, a produción e transformación de metais férreos, cemento, cal, vidro, cerámica, pasta de papel e papel e cartón. No ámbito das actividades enerxéticas, delimitase o ámbito de aplicación ás instalacións cunha potencia térmica nominal de máis de 20 MW, incluídas as de coxeración ligadas a calquera tipo de actividade.

De acordo co establecido no artigo 27 da Directiva 2003/87/CE, a disposición transitoria cuarta prevé a posibilidade de que os titulares de instalacións sometidas ao ámbito de aplicación desta lei poidan solicitar a súa exclusión, cando acrediten o cumprimento de todos os requisitos exixidos pola normativa comunitaria. A exclusión temporal deberá ser autorizada pola Comisión Europea.

O capítulo I inclúe tamén, no seu artigo 3, a creación da Comisión de coordinación de políticas de cambio climático, órgano de coordinación e colaboración entre a Administración xeral do Estado e as comunidades autónomas, clave na aplicación do previsto no réxime de comercio de dereitos de emisión. Un órgano destas características resulta imprescindible dada a complexidade técnica do réxime de autorizacións e seguimento de emisións e a necesidade de colaborar para garantir a cohe-

rencia na aplicación en todo o territorio, tanto nos sectores de actividade incluídos na directiva como nos sectores que non o están. A isto súmase a necesaria colaboración en relación co conxunto de obrigas, internacionais e comunitarias, de información sobre políticas e medidas adoptadas para cumprir os compromisos en materia de cambio climático.

III

O capítulo II regula o réxime de autorizacións de emisión de gases de efecto invernadoiro.

Todas as instalacións sometidas ao ámbito de aplicación desta lei deberán contar cunha autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro a partir do 1 de xaneiro de 2005, cuxo outorgamento lle corresponde ao órgano competente que designe a comunidade autónoma en que se localice.

A autorización deberá indicar, xunto aos datos de identificación máis relevantes a metodoloxía de seguimento de emisións, a obriga de remitir ao órgano autonómico competente información verificada unha vez ao ano e a obriga de entregar ao rexistro, antes do 30 de abril de cada ano, un número de dereitos de emisión equivalente ao dato de emisións verificadas correspondentes ao ano anterior para a súa cancelación.

Ademais regúlanse os supostos de extinción da autorización.

IV

O capítulo III contén o réxime aplicable ás autorizacións de agrupación de instalacións.

Así, as instalacións dedicadas a unha mesma actividade poderán, logo da autorización do órgano competente, responder da obriga de entregar dereitos de maneira conxunta, sempre que os seus titulares lle outorguen poder suficiente a un administrador fiduciario único e que o impacto do funcionamento en grupo no mercado interior non xere distorsións na competencia.

Precisamente, a salvagarda da competencia aconsella, dadas as particularidades do sector eléctrico e que un elevado número de instalacións se concentra en poucas empresas, non autorizar a agrupación de instalacións no dito sector, durante o período 2005-2007. Iso favorecerá a transparencia do mercado e o mantemento da competencia efectiva, ademais de contribuír á efectividade dos incentivos ás tecnoloxías menos emisoras que derivan do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro.

A autorización quedará supeditada ao parecer da Comisión Europea, que conta cun prazo de tres meses desde que recibe a solicitude para se pronunciar ao respecto.

O administrador fiduciario da agrupación de instalacións deberá entregar dereitos en número equivalente á suma das emisións verificadas de todas as instalacións incluídas na agrupación. No suposto de que non sexa posible determinar a cifra correspondente á suma das emisións de todas as instalacións, por falta de remisión de informe verificado ou discrepancias na estimación da súa instalación, o citado administrador non poderá transmitir dereitos de emisión correspondentes á instalación cuxo informe non fose considerado conforme.

V

O capítulo IV define a natureza e o contido do Plan Nacional de asignación, así como o seu procedemento de aprobación.

O Plan Nacional de asignación é unha peza central no sistema comunitario de comercio de dereitos de emisión. Constitúe o marco de referencia, vixente soamente para cada un dos períodos de tres e cinco anos establecidos na

directiva, no cal se determina o número total de dereitos de emisión que se asignarán en cada período, así como o procedemento aplicable para a súa asignación. Debe basearse en criterios obxectivos e transparentes e ter así mesmo en conta as alegacións efectuadas a través das pertinentes canles de información pública.

O número de dereitos que se asigna debe ser coherente cos compromisos internacionais en materia de emisións de gases de efecto invernadoiro asumidos por España, a contribución das instalacións sometidas ao ámbito de aplicación desta lei ao total das emisións nacionais, coas previsións de emisión, incluídas as posibilidades técnicas e económicas de redución de emisións en todos os sectores, así como coas previsións de apertura de novas instalacións ou ampliación das existentes nos sectores incluídos no ámbito de aplicación desta lei, durante o período de vixencia do plan.

O plan establece a metodoloxía de asignación individual que, en todo caso, deberá evitar a xeración de diferenzas inxustificadas entre sectores de actividade ou entre instalacións, que supoñan unha posición de vantaxe entre sectores ou entre instalacións incluídas nunha mesma actividade. Terá así mesmo que ser coherente coas posibilidades técnicas e económicas de redución de cada sector, e poderá ter en conta tanto as previsións de evolución da produción como as medidas de redución adoptadas antes do establecemento do mercado de dereitos de emisión, respectando os artigos 87 e 88 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea.

O plan inclúe tamén unha reserva para novos entrantes e a metodoloxía aplicable para a asignación dos dereitos incluídos na dita reserva.

A reserva para novos entrantes está integrada polo conxunto de dereitos que o plan reserva inicialmente ás instalacións cuxa entrada en funcionamento ou ampliación está prevista para o período de vixencia do plan, así como os dereitos previamente asignados pero non expedidos correspondentes a instalacións cuxa autorización de emisión quede extinguida por algunha das causas previstas no artigo 7. No suposto de que ao final do período exista un remanente, este poderá ser alleado conforme o disposto na Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas.

A lei regula así mesmo a asignación individualizada de dereitos de emisión que terá lugar, por solicitude do interesado, por resolución do Consello de Ministros, por proposta dos ministros de Economía e Facenda, de Industria, Turismo e Comercio e de Medio Ambiente, logo de consulta ao Comité de coordinación das políticas de cambio climático e trámite de información pública.

De xeito excepcional, nos supostos en que concorra forza maior apreciada pola Comisión Europea, será posible asignar dereitos non transmisibles á instalación afectada, de acordo co establecido na disposición transitoria sexta.

VI

O capítulo V contén o réxime regulador dos dereitos de emisión.

O dereito de emisión é aquel dereito subxectivo, de carácter transmisible, que lle atribúe ao seu titular a facultade de emitir á atmosfera, desde unha instalación sometida ao ámbito de aplicación desta lei, unha tonelada de dióxido de carbono equivalente.

O dereito de emisión é válido soamente para cada un dos períodos de vixencia dun Plan Nacional de asignación. Poden ter a súa orixe no Plan Nacional de asignación de calquera Estado membro da Unión Europea ou nun país terceiro, despois do recoñecemento nun instrumento internacional validamente suscrito conforme o disposto no artigo 25 da Directiva 2003/87/CE, ou ben despois do recoñecemento de reducións certificadas de emi-

sións ou de unidades de redución de emisións procedentes dos mecanismos de desenvolvemento limpo ou aplicación conxunta, respectivamente.

Esta posibilidade require o cumprimento da normativa aplicable adoptada no contexto de Nacións Unidas. Así, as disposicións adicionais segunda e terceira dan un primeiro paso ao crear a autoridade nacional designada e o procedemento de informe da dita autoridade aos proxectos de desenvolvemento limpo e aplicación conxunta, conforme o establecido nas decisións 16 e 17 da 7.ª Conferencia das Partes da Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático. É este un requisito imprescindible para que as empresas españolas poidan desenvolver proxectos no exterior susceptibles de xerar certificados que poidan incorporarse ao réxime comunitario de comercio de dereitos de emisión.

O artigo 21, pola súa parte, determina quen pode participar nunha transmisión de dereitos, así como a imposibilidade de que estas operacións teñan por obxecto dereitos non expedidos.

VII

O capítulo VI regula as obrigas de información do titular da instalación.

Os titulares das instalacións estarán obrigados a implantar e manter o sistema de seguimento de emisións de gases de efecto invernadoiro conforme o establecido na autorización de emisión. Deberán, ademais, remitir ao órgano autonómico competente, antes do 28 de febreiro, un informe sobre as emisións de gases de efecto invernadoiro do ano precedente elaborado e verificado de conformidade co disposto nos anexos III e IV e na Decisión 2004/156/CE da Comisión, do 29 de xaneiro de 2004, pola que se establecen directrices para o seguimento e a notificación das emisións de gases de efecto invernadoiro de conformidade coa Directiva 2003/87/CE do Parlamento Europeo e do Consello.

O órgano autonómico competente deberá dar a súa conformidade ao informe verificado e, neste caso, proceder a inscribir na correspondente táboa do rexistro a cifra de emisións verificadas que permite cuantificar a cantidade de dereitos cuxa cancelación debe solicitar o titular.

VIII

O capítulo VII contén a regulación do Rexistro nacional de dereitos de emisión.

Créase o Rexistro nacional de dereitos de emisión, de acordo co establecido na Directiva 2003/87/CE, a Decisión 280/2004/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 11 de febreiro de 2004, e o regulamento da Comisión relativo a un réxime normalizado e garantido de rexistros nacionais compatible co réxime do rexistro internacional, previsto no Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

Todas as operacións de expedición, titularidade, transmisión, transferencia, entrega, retirada e cancelación de dereitos de emisión deberán ser inscritas no rexistro que constará de contas separadas das cales será titular cada persoa a que se expida ou participe en operacións de transmisión de dereitos, incluída a Administración xeral do Estado, en cuxa conta de haberes se inscribirán a totalidade dos dereitos de emisión que figuren en cada plan nacional de asignación. Igualmente, deberán inscribirse as limitacións á transmisión de dereitos, nos supostos previstos nesta lei.

A lei regula tamén o réxime de expedición e transferencia de dereitos de emisión desde a conta de haberes do Estado á conta de haberes das instalacións, tanto para o suposto habitual de instalacións existentes como para aquelas que empecen a funcionar durante o período de vixencia do plan.

A dita transferencia correspóndelle facela ao rexistro e terá lugar desde a conta de haberes da Administración xeral do Estado a favor do titular da instalación ou, nos casos de agrupación de instalacións, do administrador fiduciario. Neste último suposto, transferirase á conta da agrupación da que é titular o administrador o total dos dereitos de emisión correspondentes a todas as instalacións incluídas na agrupación.

A cancelación de dereitos poderá producirse en calquera momento por petición do seu titular. O titular ou o administrador fiduciario, nos supostos de agrupacións autorizadas, deberá entregar, antes do 30 de abril de cada ano, un número de dereitos de emisión equivalente ao dato de emisións verificadas inscritas no rexistro. En todo caso, transcorridos catro meses desde a finalización do período de vixencia do Plan Nacional de asignación, os dereitos de emisión válidos para ese período caducarán automaticamente.

Por último, regúlase a relación do Rexistro nacional co administrador central designado pola Comisión Europea, que prevé a información ao Rexistro nacional de irregularidades en operacións de transmisión de dereitos de emisión que detecte, co fin de suspender cautelarmente a súa inscrición.

IX

O capítulo VIII regula o réxime sancionador.

A lei distingue entre infraccións moi graves, graves e leves, e identifica distintas condutas típicas relacionadas co incumprimento da obriga de dispor de autorización de emisión, da obriga de entrega de dereitos de emisión en número equivalente ás emisións verificadas e o incumprimento das obrigas de información.

Entre as sancións previstas destaca a multa por tonelada de dióxido de carbono emitida que non quedase cuberta por un dereito de emisión na solicitude de cancelación do titular.

Ademais, indícase expresamente que a imposición de sancións non exime da obriga de entregar dereitos por número equivalente ao exceso que orixinou a sanción.

X

Por último, a disposición derradeira primeira incorpora a modificación da Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integrados da contaminación, exixida pola Directiva 2003/87/CE. Este cambio ten por finalidade eliminar a imposición de límites de emisión propia da autorización ambiental integrada, no que se refire a emisións de CO₂.

Finalmente, os títulos competenciais recollidos na disposición derradeira segunda, os previstos no artigo 149.1.23.^a e 13.ª da Constitución española, xunto co pleno respecto ás competencias de execución que teñen as comunidades autónomas en materia de lexislación de ambiente, requiren un certo detemento pola súa especial e complexa imbricación nesta norma.

En primeiro lugar, esta lei é unha norma substancialmente ambiental. Así, tanto o seu obxectivo –contribuír á redución das emisións antropoxénicas de efecto invernadoiro– como a súa orixe –os compromisos asumidos conforme o Protocolo de Kioto e a propia directiva–, outórganlle ineludiblemente este carácter.

En consecuencia, corresponde invocar o artigo 149.1.23.^a da Constitución española que lle reserva ao Estado a competencia exclusiva para ditar a lexislación básica sobre protección do medio, sen prexuízo das facultades das comunidades autónomas de estableceren normas adicionais de protección.

En virtude de todo o anterior, reguláronse con carácter de lexislación básica en materia de protección do medio as autorizacións de emisión, as obrigas de segui-

mento das emisións, de remisión de información e a verificación, salvaguardando as competencias autonómicas de ditar normas de desenvolvemento que establezan un nivel de protección superior e, evidentemente, as súas competencias de execución ou xestión en materia de ambiente.

Pero, unha vez sentadas as bases do carácter substancialmente ambiental destes aspectos, non pode obviarse que o mecanismo elixido para acadar o obxectivo da redución de emisións, como é a creación dun novo mercado de dereitos de emisión, ten decisivas consecuencias sobre sectores económicos tales como o industrial e o eléctrico e afecta a toma de decisións empresariais tales como a estratexia de investimentos, os seus niveis de produción, etc.

En consecuencia, nesta dimensión entra tamén en xogo a competencia estatal para determinar as bases da planificación xeral da actividade económica prevista no artigo 149.1.13.^a Neste ámbito, convén sinalar que a xurisprudencia constitucional admitiu que o citado título competencial pode amparar tanto normas estatais que fixen as liñas directrices e os criterios globais de ordenación de sectores económicos concretos, como previsións de accións ou medidas singulares indispensables para alcanzar os fins propostos na ordenación.

Así mesmo, o artigo 149.1.13.^a, de acordo coa xurisprudencia constitucional, ampara actuacións executivas en relación con prácticas ou actividades que poidan alterar a libre competencia e teñan transcendencia sobre o mercado supraautonómico, como é o caso da agrupación de instalacións.

Neste sentido, a posta en marcha do mercado de emisións exige, por un lado, establecer as bases que rexen o seu funcionamento, e por outro, unha serie de medidas singulares de execución que garantan o establecemento de criterios homoxéneos para a repartición de dereitos en todo o territorio nacional, de maneira que:

- a) O número de dereitos que se asigna sexa coherente cos compromisos internacionais en materia de emisións de gases de efecto invernadoiro asumidos por España.
- b) As previsións de emisión para todos os sectores incluídos e a valoración da contribución das instalacións ao total das emisións nacionais e das posibilidades técnicas e económicas de redución de emisións das instalacións en todos os sectores se realicen de forma equitativa.
- c) Se eviten distorsións na competencia, así como diferenzas inxustificadas entre sectores de actividade e entre instalacións.
- d) Se estableza unha reserva de dereitos de emisión en previsión da apertura de novas instalacións ou ampliación das existentes en calquera parte do territorio español.

Así, en virtude das competencias recoñecidas polo título competencial do artigo 149.1.13.^a da Constitución, o Estado está habilitado para:

- 1.º Establecer as bases do réxime xurídico dos dereitos de emisión e o seu comercio.
- 2.º A autorización da agrupación de instalacións.
- 3.º Elaborar e aprobar o Plan Nacional de asignación de dereitos de emisión como norma a través da cal se leva a cabo a planificación da asignación dos dereitos de emisión en todo o territorio nacional, así como a adopción da metodoloxía para proceder á súa asignación individualizada. O plan, ademais de establecer o obxectivo global de redución de emisións, pon en marcha por vez primeira o mercado de dereitos de emisión, cuxa peza esencial é a repartición de tales dereitos entre os titulares das instalacións.

4.º Tramitar e resolver os procedementos de asignación de dereitos de emisión, operación que non pode desvincularse do Plan Nacional, na medida en que resulta necesario garantir o axuste da suma global dos dereitos asignados a cada instalación coa cantidade total de dereitos que corresponde ao Estado español, así como a aplicación homoxénea da fórmula de repartición de dereitos contida no plan, mediante unha idéntica interpretación das súas variables, con independencia da localización territorial da instalación.

5.º Regular e xestionar o Rexistro nacional de dereitos de emisión, que se constitúe como un complemento necesario do mercado de dereitos de emisión, na medida en que, tal e como se establece no Regulamento sobre réxime normalizado e garantido de rexistros nacionais aprobado pola Unión Europea; nel deben constar tres contas cuxa titularidade lle corresponde ao Estado e inscribirse todas as operacións relativas á expedición, titularidade, transmisión, transferencia, entrega, retirada e cancelación dos dereitos de emisión. A iso hai que engadir que o carácter netamente internacional do mercado de dereitos de emisión require, para efectos de garantir simultaneamente a fluidez e a seguridade no tráfico, a existencia dun só rexistro que se xestione de forma centralizada. Neste sentido, o rexistro, ademais de se constituir como o enlace coa autoridade central designada pola Comisión Europea, está chamado a integrarse nunha rede comunitaria de rexistros, que debe garantir a realización de operacións en tempo real cun alto grao de certeza.

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto e ámbito de aplicación.*

Esta lei ten por obxecto a transposición da Directiva 2003/87/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de outubro de 2003, co fin de establecer un réxime para o comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro, para fomentar reducións das emisións destes gases dunha forma eficaz e de maneira economicamente eficiente.

Esta lei será de aplicación ás emisións dos gases incluídos no anexo I xeradas polas actividades a que se refire o dito anexo.

Artigo 2. *Definicións.*

Para efectos do disposto nesta lei, entenderase por:

a) Dereito de emisión: o dereito subxectivo a emitir, desde unha instalación incluída no ámbito de aplicación desta lei, unha tonelada equivalente de dióxido de carbono, durante un período determinado.

b) Expedición: o acto mediante o cal o rexistro incorpora á conta de haberes da Administración xeral do Estado os dereitos de emisión conforme o disposto no Plan Nacional de asignación.

c) Transferencia: a operación do rexistro que reflicte o movemento de dereitos de emisión entre distintas contas.

d) Transmisión: o negocio xurídico de que deriva un cambio de titularidade de un o ou varios dereitos de emisión.

e) Emisión: a liberación á atmosfera de gases de efecto invernadoiro a partir de fontes situadas nunha instalación.

f) Gases de efecto invernadoiro: os gases enumerados no anexo II.

g) Autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro: a autorización exixida ás instalacións que desen-

volvan actividades enumeradas no anexo I, que dean lugar ás emisións especificadas neste.

h) Autorización de agrupación: a autorización que lles permite a varias instalacións cumprir de forma conxunta as obrigas de entrega anual de dereitos de emisión.

i) Instalación: toda unidade técnica fixa onde se leven a cabo unha ou varias actividades das enumeradas no anexo I, así como calquera outra actividade directamente relacionada con aquelas que garden unha relación de índole técnica coas actividades realizadas no dito lugar e poidan ter repercusións sobre as emisións e a contaminación.

j) Titular da instalación: calquera persoa física ou xurídica que opere ou controle a instalación ben en condición de propietario, ben ao amparo de calquera outro título xurídico, sempre que este lle outorgue poderes suficientes sobre o funcionamento técnico e económico da instalación.

k) Novo entrante: toda instalación que leve a cabo unha ou máis das actividades indicadas no anexo I, á cal se lle conceda unha autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro por tratarse dunha nova instalación ou unha renovación da autorización debido a un cambio no carácter ou o funcionamento da instalación ou a unha ampliación desta, con posterioridade á notificación á Comisión Europea do Plan Nacional de asignación.

l) Tonelada equivalente de dióxido de carbono: unha tonelada métrica de dióxido de carbono (CO₂) ou unha cantidade de calquera outro gas de efecto invernadoiro recollido no anexo II cun potencial equivalente de calentamento do planeta.

m) Proxecto de aplicación conxunta: un proxecto de investimento que cumpra os requisitos establecidos no artigo 6 do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

n) Proxecto de desenvolvemento limpo: un proxecto de investimento que cumpra os requisitos establecidos no artigo 12 do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

o) Unidade de redución das emisións: unha unidade expedida de conformidade co artigo 6 do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

p) Redución certificada das emisións: unha unidade expedida de conformidade co artigo 12 do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

Artigo 3. *Comisión de coordinación de políticas de cambio climático.*

1. Créase a Comisión de coordinación de políticas de cambio climático, como órgano de coordinación e colaboración entre a Administración xeral do Estado e as comunidades autónomas para a aplicación do réxime de comercio de dereitos de emisión e o cumprimento das obrigas internacionais e comunitarias de información inherentes a este e, en particular, nos seguintes ámbitos:

a) O seguimento do cambio climático e adaptación aos seus efectos.

b) A prevención e redución das emisións de gases de efecto invernadoiro.

c) O fomento da capacidade de absorción de carbono polas formacións vexetais.

d) Tendo en conta os criterios que estableza o Consello Nacional do Clima, o establecemento das liñas xerais de actuación da Autoridade Nacional designada por España e dos criterios para a aprobación dos informes preceptivos sobre a participación voluntaria nos proxectos de desenvolvemento limpo e de aplicación conxunta

do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

e) O impulso de programas e actuacións que fomen-ten a redución de emisións nos sectores e actividades non incluídos no ámbito de aplicación.

2. A Comisión estará presidida polo secretario xeral para a Prevención da Contaminación e do Cambio Climático e contará cos seguintes vogais:

a) Pola Administración xeral do Estado: tres vogais designados por cada uno dos ministerios de Economía e Facenda, de Industria, Turismo e Comercio e de Medio Ambiente; un vogal designado por cada un dos ministerios de Xustiza, de Interior, de Fomento, de Educación e Ciencia, de Traballo e Asuntos Sociais, de Agricultura, Pesca e Alimentación, de Administracións Públicas, de Sanidade e Consumo e de Vivenda, e un vogal designado pola Oficina Económica do presidente do Goberno.

b) Un vogal designado por cada comunidade autónoma.

c) Un vogal designado por cada unha das cidades de Ceuta e Melilla.

d) Un vogal representante das entidades locais, designado pola asociación de ámbito estatal con maior implantación.

3. A Administración xeral do Estado e as comunidades autónomas cooperarán e colaborarán en materia de cambio climático e subministraranse mutuamente a información que conste no seu poder sobre metodoloxías aplicables aos diferentes sectores, melloras tecnolóxicas e calquera outra que sexa relevante para efectos da autorización de emisión, da verificación das emisións, da asignación individualizada de dereitos de emisión ou dos proxectos de desenvolvemento limpo e de aplicación conxunta do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

4. A Comisión adoptará o seu propio regulamento de funcionamento.

CAPÍTULO II

Autorizacións de emisión

Artigo 4. *Instalacións sometidas a autorización de emisión.*

1. Toda instalación en que se desenvolva algunha das actividades e que xere as emisións especificadas no anexo I deberá contar con autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro expedida en favor do seu titular.

2. A autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro terá o contido seguinte:

a) Nome e enderezo do titular da instalación.

b) Identificación e domicilio da instalación.

c) Unha descrición básica das actividades e emisións da instalación.

d) As obrigas de seguimento de emisións, especificando a metodoloxía que se deberá aplicar e a súa frecuencia, de acordo co anexo III desta lei e coa Decisión 2004/156/CE da Comisión, do 29 de xaneiro de 2004, pola que se establecen directrices para o seguimento e a notificación das emisións de gases de efecto invernadoiro de conformidade coa Directiva 2003/87/CE.

e) As obrigas de subministración de información, de acordo co anexo III desta lei, coa Decisión 2004/156/CE da Comisión, do 29 de xaneiro de 2004, pola que se establecen directrices para o seguimento e a notificación das emisións de gases de efecto invernadoiro de conformidade coa Directiva 2003/87/CE e, se é o caso, coa normativa de desenvolvemento.

f) A obriga de entregar, nos catro meses seguintes ao final de cada ano natural, dereitos de emisión en cantidade equivalente ás emisións totais verificadas da instalación durante o ano anterior.

g) Data prevista de entrada en funcionamento.

3. A autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro, se así o solicita o seu titular, poderá cubrir unha ou máis instalacións, sempre que estas se localicen nun mesmo sitio, garden unha relación de índole técnica e contén cun mesmo titular.

4. A autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro outorgarase sempre que o órgano autonómico competente considere acreditado que o titular é quen de garantir o seguimento e notificación das emisións conforme o disposto nas alíneas d) e e) do artigo 4.2. Transcorrido o prazo de tres meses sen se notificar resolución expresa, o interesado poderá entender desestimada a súa solicitude por silencio administrativo. Non obstante, a instalación poderá seguir funcionando de maneira provisional, sempre que establecese un sistema de seguimento de emisións conforme o disposto nesta lei até que o órgano competente resolverse de forma expresa.

Regulamentariamente determinaranse as bases do sistema de seguimento de emisións e as obrigas de subministración de información de acordo co disposto nas alíneas d) e e) do artigo 4.2. O desenvolvemento regulamentoario deberá ser compatible coa normativa comunitaria e ter presente os requirimentos de viabilidade técnica e económica en cada sector incluído no ámbito de aplicación desta lei.

Artigo 5. *Solicitude de autorización de emisión.*

O titular da instalación deberá dirixir a solicitude de autorización ao órgano competente que designe a comunidade autónoma en cuxo territorio se localice a instalación. A solicitude de autorización deberá conter documentación coa seguinte información:

a) Identificación e acreditación de ser titular da instalación para os efectos do previsto nesta lei.

b) Identificación e domicilio da instalación.

c) Descrición da instalación para a que se solicita autorización, así como das súas actividades, incluíndo a tecnoloxía utilizada.

d) As materias primas e auxiliares empregadas cuxo uso poida producir emisións de gases incluídos no anexo I.

e) As fontes de emisión de gases enumerados no anexo I existentes na instalación.

f) As medidas previstas para realizar o seguimento das emisións, de acordo co anexo III desta lei, coa Decisión 2004/156/CE da Comisión, do 29 de xaneiro de 2004, pola que se establecen directrices para o seguimento e a notificación das emisións de gases de efecto invernadoiro de conformidade coa Directiva 2003/87/CE e, se é o caso, coa normativa de desenvolvemento.

A solicitude irá acompañada dun resumo explicativo das indicacións especificadas no parágrafo anterior.

Artigo 6. *Cambios na instalación.*

O titular deberá informar o órgano competente de calquera proxecto de cambio no carácter, no funcionamento ou no tamaño da instalación, así como de todo cambio que afecte a identidade ou o domicilio do titular. Se é o caso, á vista da información remitida, o órgano autonómico competente modificará de oficio a autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro no prazo máximo de tres meses.

Artigo 7. *Extinción da autorización.*

As autorizacións de emisión de gases de efecto invernadoiro quedarán extinguidas nos supostos de:

- a) Peche da instalación.
- b) Falta de posta en funcionamento da instalación, transcorridos tres meses desde a data de inicio de actividade prevista na autorización, salvo causa xustificada declarada polo órgano competente para outorgar a autorización.
- c) Nos supostos de sanción, conforme o previsto no artigo 30.a).
- d) Suspensión da actividade da instalación durante un prazo superior a un ano.

Artigo 8. *Comunicacións ao Rexistro nacional de dereitos de emisión.*

As comunidades autónomas comunicarán ao Rexistro nacional de dereitos de emisión as resolucións de outorgamento, modificación e extinción das autorizacións, no prazo de 10 días desde a data da resolución.

CAPÍTULO III

Agrupación de instalacións

Artigo 9. *Requisitos da agrupación de instalacións.*

1. Poderán formar unha agrupación de instalacións para cada un dos períodos de vixencia dun Plan Nacional de asignación as instalacións que cumpran os seguintes requisitos:

- a) Que todas as instalacións leven a cabo unha actividade incluída na mesma epígrafe do anexo I.
- b) Que todas as instalacións contén cunha autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro, outorgada conforme o artigo 4.
- c) Que designen un administrador fiduciario, que terá as obrigas previstas no artigo 13.

2. A agrupación deberá dispor dunha autorización outorgada para tal efecto conforme o procedemento establecido no artigo 12.

3. Calquera modificación na composición da agrupación ou na identidade ou facultades do administrador fiduciario deberá ser comunicada ao órgano competente para outorgar a autorización.

Artigo 10. *Contido da autorización.*

A autorización de agrupación de instalacións terá o contido mínimo seguinte:

- a) Identificación do administrador fiduciario e desrición dos poderes que lle foron atribuídos.
- b) Identificación das instalacións incluídas na agrupación e das autorizacións de emisión de gases de efecto invernadoiro con que estas contén.
- c) Enumeración das obrigas e limitacións do administrador fiduciario en relación coa entrega de dereitos de emisión e participación no mercado, de conformidade co previsto no artigo 13.
- d) Prazo de vixencia da autorización.

Artigo 11. *Solicitud de autorización de agrupación de instalacións.*

Os titulares das instalacións que desexen formar unha agrupación deberán presentar ao Ministerio de Medio

Ambiente unha solicitude conxunta de autorización acompañada da seguinte documentación:

- a) Acreditación da identidade das instalacións e dos seus titulares.
- b) Período para o que se solicita a autorización de agrupación.
- c) Copia compulsada da autorización de emisión de cada instalación.
- d) Escritura pública de outorgamento de poder en favor dun administrador fiduciario único pola cal se acredite a súa capacidade para cumprir coa obriga de entrega de dereitos de emisión e se precise a relación entre todos os titulares das instalacións incluídas na agrupación e o administrador.
- e) Declaración de que o administrador non se encontrare, no momento de presentar a solicitude, inhabilitado, conforme o disposto na lexislación mercantil.
- f) Informe explicativo en que se valore a incidencia da agrupación no mercado interior.

Artigo 12. *Procedemento.*

1. A autorización de agrupación de instalacións será outorgada polo Consello de Ministros por proposta dos ministerios de Medio Ambiente, de Economía e Facenda, de Industria, Turismo e Comercio e da Comisión de Coordinación de Políticas de Cambio Climático, logo de informe das comunidades autónomas en cuxos territorios se localicen as instalacións solicitantes e do Servizo de Defensa da Competencia do Ministerio de Economía e Facenda. Este último informe entenderase sen prexuízo das actuacións que procedan en aplicación da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia.

2. Se a solicitude reúne os requisitos establecidos no artigo 9.1 e se valoran favorablemente os seus efectos sobre a competencia, o mercado interior, e o interese dos consumidores, remitirase o expediente á Comisión Europea, que poderá, nun prazo de tres meses a partir da súa recepción, rexeitar motivadamente toda solicitude que non cumpra os requisitos da Directiva 2003/87/CE.

No caso de que a Comisión Europea rexeitase a solicitude, o órgano competente só poderá autorizar a agrupación de instalacións se aquela acepta as modificacións propostas.

3. A resolución deberá ditarse nun prazo de seis meses desde a presentación da solicitude. Transcorrido o dito prazo sen notificarse resolución expresa, o interesado poderá entender desestimada a súa solicitude por silencio administrativo.

4. A resolución que se adopte comunicarse no prazo de dez días desde a súa adopción ao Rexistro nacional de dereitos de emisión e ás comunidades autónomas afectadas.

Artigo 13. *Obrigas do administrador fiduciario.*

1. Os dereitos de emisión correspondentes ao total de dereitos asignados a cada unha das instalacións incluídas na agrupación serán transferidos da conta de haberes da Administración xeral do Estado á da agrupación.

2. A entrega anual de dereitos de emisión en cantidade equivalente á suma das emisións verificadas das instalacións incluídas na agrupación deberá efectualala o administrador fiduciario.

3. O administrador fiduciario non poderá transmitir dereitos de emisión do titular cuxo informe non fose considerado conforme, de acordo co previsto no artigo 23.

CAPÍTULO IV

Plan Nacional de asignación

Artigo 14. *Natureza e contido do Plan Nacional de asignación.*

1. O Plan Nacional de asignación, tendo en conta as obrigas internacionais de redución de emisións asumidas por España, así como o principio de complementariedade recollido no Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático e a súa normativa de desenvolvemento, debe establecer para cada un dos períodos de vixencia:

- a) o número total de dereitos de emisión que se prevé asignar,
- b) o procedemento de asignación,
- c) a cantidade de reducións certificadas de emisión e unidades de redución de emisións que é previsible empregar,
- d) a porcentaxe da asignación a cada instalación en que se autoriza o uso deste tipo de créditos ao seu titular para cumprir coa obriga establecida no artigo 4.2.f).

2. O Plan Nacional de asignación deberá basearse en criterios obxectivos e transparentes, incluídos os enumerados no artigo 17.

Deberá ter en conta as alegacións formuladas directamente ou a través das canles de consulta e participación nos trámites de audiencia e información pública, en especial as correspondentes aos sectores de actividades incluídas no seu ámbito de aplicación.

3. O Plan Nacional de asignación será aprobado polo Goberno mediante real decreto, por proposta dos ministros de Economía e Facenda, de Industria, Turismo e Comercio e de Medio Ambiente e logo de informe preceptivo do Consello Nacional do Clima e da Comisión de coordinación de políticas de cambio climático, polo menos dezaioito meses antes do inicio do período correspondente.

O Consello Nacional do Clima participará así mesmo no seguimento do Plan Nacional de asignación.

4. Constituiranse mesas de diálogo social para garantir a participación das organizacións sindicais e empresariais na elaboración e o seguimento do Plan Nacional de asignación en canto aos seus efectos na competitividade, a estabilidade no emprego e a cohesión social.

Estas mesas constituiranse nun prazo máximo de seis meses desde a entrada en vigor desta lei, e a súa composición e funcionamento desenvolveraos regulamentariamente o Goberno logo do informe da Comisión de Coordinación de Políticas de Cambio Climático.

Artigo 15. *Vixencia do Plan Nacional de asignación.*

1. O primeiro Plan Nacional de asignación terá un período de vixencia de tres anos contado desde o 1 de xaneiro de 2005.

2. O segundo Plan Nacional de asignación e os sucesivos terán un período de vixencia de cinco anos cada un.

Artigo 16. *Método de asignación.*

1. A asignación de dereitos para o período de tres anos que se inicia o 1 de xaneiro de 2005 será gratuíta, salvo o disposto para a reserva de novos entrantes no artigo 18.

2. O 90 por cento dos dereitos correspondentes ao período de cinco anos que se inicia o 1 de xaneiro de 2008 asignarase de forma gratuíta, asignándose o 10 por cento restante de acordo co que se estableza no correspondente

Plan Nacional de asignación e considerando a necesaria competitividade da industria española.

Artigo 17. *Criterios de asignación.*

1. A cantidade total de dereitos que asigne o plan establecerase de acordo coa normativa comunitaria e, en particular, en función:

- a) Dos compromisos internacionais en materia de emisións de gases de efecto invernadoiro asumidos por España.
- b) Da contribución das instalacións sometidas ao ámbito de aplicación desta lei ao total das emisións nacionais.
- c) Das previsións de emisión, incluídas as posibilidades técnicas e económicas de redución de emisións en todos os sectores e os demais instrumentos lexislativos e políticos comunitarios.
- d) Das previsións de apertura de novas instalacións ou ampliación das existentes nos sectores incluídos no ámbito de aplicación desta lei durante o período de vixencia do plan.

2. O plan establecerá a metodoloxía de asignación individual que en todo caso deberá ter en conta a normativa comunitaria e, en particular, os seguintes criterios:

- a) Que non xere diferenzas inxustificadas entre sectores de actividade nin entre instalacións, de conformidade cos artigos 87 e 88 do Tratado da Comunidade Europea.
 - b) Que sexa coherente coas posibilidades técnicas e económicas de redución de cada sector.
 - c) As medidas de redución adoptadas antes do establecemento do mercado de dereitos de emisión.
 - d) As previsións de evolución da produción.
- Poderá así mesmo terse en conta a media de emisións por produto e o potencial de redución en cada actividade.

Artigo 18. *Reserva para novos entrantes.*

1. O Plan Nacional de asignación determinará qué cantidade de dereitos de emisión queda reservada para novos entrantes, así como os criterios que rexerán a distribución dos dereitos incluídos na dita reserva, tendo en conta a orde temporal de solicitude, o uso de tecnoloxías enerxeticamente eficientes. Así mesmo, na distribución dos dereitos incluídos na reserva de novos entrantes poderanse ter en conta criterios de cohesión territorial.

2. No suposto previsto no artigo 26.4, os dereitos non transferidos da conta de haberes da Administración xeral do Estado á dos titulares de instalacións pasarán a formar parte da reserva para novos entrantes.

3. Os dereitos incluídos na reserva de novos entrantes que non se asignasen antes do 30 de xuño do último ano do período correspondente ao Plan Nacional de asignación en vigor poderán ser alleados conforme o disposto na Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas.

Artigo 19. *Asignación individualizada de dereitos de emisión.*

1. Os titulares das instalacións deberán solicitar ao Ministerio de Medio Ambiente a asignación de dereitos de emisión para o período de vixencia do Plan Nacional de asignación.

A dita solicitude presentarase ante o órgano autonómico competente para tramitar a autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro, que a remitirá, xunto coa documentación exixida no punto 3 deste artigo, ao Ministerio de Medio Ambiente nun prazo máximo de dez días.

2. A solicitude deberá presentarse 12 meses antes do inicio de cada período de vixencia de cada Plan Nacional de asignación.

As instalacións que teñan a consideración de novos entrantes solicitarán a asignación individualizada de dereitos de emisión unha vez que dispoñan de autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro.

3. A solicitude de asignación de dereitos deberá vir acompañada da documentación en que conste:

a) Acreditación de ser titular da instalación e dispor de autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro.

b) Datos da instalación, referidos aos tres anos inmediatamente anteriores á presentación da solicitude, sobre:

1.º Emisións dos gases de efecto invernadoiro incluídos no anexo I, por combustión e por proceso.

2.º Consumo de combustible, clasificado segundo tipo de combustible.

Non será necesario achegar os datos de emisións verificadas que xa consten inscritas no Rexistro nacional de dereitos de emisión.

c) Estimación da evolución na instalación da produción, os consumos de combustible e materias primas, así como das emisións de gases de efecto invernadoiro, para o período comprendido no Plan Nacional de asignación.

No suposto de instalacións coa consideración de novos entrantes indicará a data probable de posta en funcionamento.

4. A resolución de asignación de dereitos de emisión corresponde ao Consello de Ministros, realizado o trámite de información pública, logo de consulta á Comisión de coordinación de políticas de cambio climático, e por proposta dos ministerios de Economía e Facenda, de Industria, Turismo e Comercio e de Medio Ambiente.

5. A resolución determinará a cantidade de dereitos asignada a cada instalación durante o período de vixencia do Plan Nacional de asignación e a súa distribución anual. Transcorrido o prazo de tres meses sen notificarse resolución expresa, o interesado poderá entender desestimada a súa solicitude por silencio administrativo.

6. Esta resolución será comunicada, no prazo de 10 días desde a súa adopción, ao Rexistro nacional de dereitos de emisión e ás comunidades autónomas.

7. Nos supostos en que, como consecuencia de melloras tecnolóxicas non previstas na asignación inicial, se produza unha modificación nas características dunha instalación que determine un cambio na autorización e unha redución significativa de emisións, o titular da citada instalación manterá a asignación inicial de dereitos de emisión. Excepcionalmente, nas instalacións que desenvolvan actividades incluídas na epígrafe 1.a) do anexo I, o Goberno poderá decidir, de forma motivada, se se mantén ou se modifica a asignación inicial de dereitos de emisión.

8. As resolucións sobre a asignación individualizada de dereitos de emisión serán accesibles ao público, nos termos e coas limitacións previstas nas normas reguladoras do dereito de acceso á información en materia de ambiente.

CAPÍTULO V

Dereitos de emisión

Artigo 20. *Natureza xurídica dos dereitos de emisión.*

1. O dereito de emisión configúrase como o dereito subxectivo a emitir unha tonelada equivalente de dióxido

de carbono desde unha instalación incluída no ámbito de aplicación desta lei.

2. A titularidade orixinaria da totalidade dos dereitos de emisión que figuren en cada Plan Nacional de asignación, e a titularidade dos dereitos de emisión que formen parte da reserva para novos entrantes, correspóndelle á Administración xeral do Estado, que os asignará, alleará ou cancelará de conformidade co establecido nesta lei.

3. O dereito de emisión será válido unicamente para o período de vixencia de cada Plan Nacional de asignación.

4. O dereito de emisión terá carácter transmisible.

5. A expedición, titularidade, transferencia, transmisión, entrega e cancelación dos dereitos de emisión deberá ser obxecto de inscrición no Rexistro nacional de dereitos de emisión.

6. Os dereitos de emisión poden ter a súa orixe:

a) No Plan Nacional de asignación de España.

b) Nun Plan Nacional de asignación doutro Estado membro da Unión Europea.

c) Nun país terceiro con compromiso de redución ou limitación de emisións que sexa parte do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas de Cambio Climático, sempre que exista recoñecemento previo nun instrumento internacional.

d) Nunha redución certificada de emisión ou nunha unidade de redución de emisións procedentes dos mecanismos de desenvolvemento limpo ou de aplicación conxunta que sexa expedida de conformidade co establecido na Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático, o Protocolo de Kioto e a súa normativa de desenvolvemento e que sexa recoñecida para os efectos de cumprir coa obriga prevista no artigo 4.2.f). O recoñecemento poderá ter lugar sempre que:

– non fosen xeradas por instalacións nucleares,

– non fosen xeradas por actividades de uso da terra, cambio de uso da terra ou silvicultura,

– no caso de proceder de proxectos de produción de enerxía hidroeléctrica cunha capacidade superior aos 20MW, que os ditos proxectos sexan conformes cos criterios e directrices pertinentes aprobados pola Comisión Mundial de Presas.

Artigo 21. *Transmisión dos dereitos de emisión.*

1. Os dereitos de emisión poderán ser obxecto de transmisión:

a) Entre persoas físicas ou xurídicas na Unión Europea.

b) Entre as anteriores e persoas físicas ou xurídicas en Estados terceiros, logo de recoñecemento mutuo dos dereitos das partes asinantes en virtude de instrumento internacional.

2. A adquisición de dereitos de emisión por unha persoa física ou xurídica que non teña a condición de titular de instalación requirirá a previa apertura dunha conta de haberes no Rexistro nacional de dereitos de emisión.

3. Os dereitos de emisión só poderán ser obxecto de transmisión por parte do seu titular unha vez expedidos e transferidos á súa conta de haberes conforme o establecido no artigo 26.

CAPÍTULO VI

Obrigas de información das emisións

Artigo 22. *Remisión de información.*

O titular da instalación deberá remitir ao órgano autonómico competente, antes do 28 de febreiro, o informe

verificado sobre as emisións do ano precedente, que se axustará ao exixido na autorización, segundo o disposto no artigo 4.2.e).

O informe deberá ser verificado de conformidade co disposto no anexo IV polos organismos de verificación acreditados conforme o que estableza a normativa de desenvolvemento desta lei, que será sometida a informe preceptivo da Comisión de Coordinación de Políticas de Cambio Climático.

Artigo 23. *Valoración do informe verificado.*

1. Se o órgano autonómico competente dá a súa conformidade ao informe verificado da instalación, procederá a inscribir antes do 31 de marzo o dato sobre emisións do ano precedente na táboa de emisións verificadas que para tal efecto se habilite no Rexistro nacional de dereitos de emisión.

2. Se o órgano autonómico competente discrepase do informe verificado, notificaralle ao titular da instalación a existencia de discrepancias, a proposta de resolución destas para poder considerar satisfactorio o informe e, se é o caso, a estimación de emisións. Examinadas as alegacións do titular, o órgano autonómico competente resolverá e inscribirá na táboa de emisións verificadas habilitada para tal efecto no rexistro o dato sobre emisións da instalación.

3. Nos supostos en que o titular non remitise o informe verificado no prazo establecido no artigo 22, o órgano autonómico competente procederá á estimación de emisións e inscribirá na táboa de emisións verificadas habilitada para tal efecto no rexistro o dato sobre emisións da instalación.

4. A estimación do dato de emisións nos supostos dos puntos 2 e 3 realizarase de acordo coa metodoloxía exixible ao titular da instalación afectada.

Artigo 24. *Suspensión das operacións de transmisión de dereitos de emisión.*

Nos supostos previstos nos puntos 2 e 3 do artigo 23, o titular non poderá transmitir dereitos de emisión mentres non se produza a inscrición do dato sobre emisións polo órgano autonómico competente.

CAPÍTULO VII

Rexistro nacional de dereitos de emisión

Artigo 25. *O Rexistro nacional de dereitos de emisión.*

1. O Rexistro nacional de dereitos de emisión é o instrumento a través do cal se asegura a permanente actualización da contabilidade relativa aos dereitos de emisión.

2. O rexistro será accesible ao público e estará adscrito ao Ministerio de Medio Ambiente.

3. O rexistro terá por obxecto a inscrición de todas as operacións relativas á expedición, titularidade, transmisión, transferencia, entrega, retirada e cancelación de dereitos de emisión.

Así mesmo, inscribirá a suspensión da capacidade de transmitir dereitos de emisión nos supostos previstos nos artigos 13.3, 24 e 28.

4. O rexistro constará, polo menos, das seguintes contas e táboas:

a) Unha conta de haberes, outra de retirada e outra de cancelación, das cales será titular a Administración xeral do Estado. Na conta de haberes inscribiranse a totalidade dos dereitos de emisión que figuren en cada Plan

Nacional de asignación, de conformidade co disposto no artigo 20.2.

b) Unha conta de haberes por cada instalación, a nome do seu titular.

c) Unha conta de haberes por cada agrupación de instalacións, a nome do seu administrador fiduciario.

d) Unha conta de haberes por cada persoa física ou xurídica distinta das anteriores que sexa parte nunha transmisión de dereitos.

e) Unha táboa de emisións verificadas.

f) Unha táboa de entrega de dereitos.

g) Unha táboa sobre o estado de cumprimento.

5. As normas de organización e funcionamento do rexistro desenvolveranse por real decreto, de acordo co disposto no Regulamento sobre réxime normalizado e garantido de rexistros nacionais aprobado pola Comisión Europea.

Artigo 26. *Expedición de dereitos de emisión.*

1. Todos os dereitos que o Plan Nacional de asignación vixente prevé asignar para o período serán expedidos e inscritos na conta de haberes da Administración xeral do Estado antes do 28 de febreiro do ano inicial do período de vixencia de cada plan.

2. Antes do 28 de febreiro de cada ano, o rexistro transferirá da conta de haberes da Administración xeral do Estado á do titular de cada instalación ou á do administrador fiduciario de cada agrupación os dereitos que lle correspondan de acordo coa distribución temporal establecida na resolución a que se refire o artigo 19.5.

3. Os dereitos asignados a novos entrantes e a instalacións cuxa ampliación ou entrada en funcionamento quedase prevista no Plan Nacional de asignación inicial serán transferidos da conta de haberes da Administración xeral do Estado á do titular da instalación cando a comunidade autónoma lle comunique ao rexistro que a instalación se puxo en funcionamento.

4. O rexistro non transferirá da conta de haberes da Administración xeral do Estado á do titular da instalación os dereitos asignados cando se extingue a autorización da instalación por algunha das causas previstas no artigo 7.

Artigo 27. *Entrega e cancelación de dereitos de emisión.*

1. O rexistro procederá, en calquera momento e por petición do seu titular, á cancelación dos dereitos de emisión.

2. Antes do 30 de abril de cada ano, os titulares das instalacións ou os administradores fiduciarios deberán entregar un número de dereitos de emisión equivalente ao dato de emisións verificadas inscrito de conformidade co disposto no artigo 23.

A entrega determinará a transferencia de dereitos da conta de haberes do titular á de haberes da Administración xeral do Estado, e quedará reflectida nas táboas de entrega de dereitos e de estado de cumprimento.

3. En todo caso, transcorrido o prazo de catro meses contados desde a finalización do período de vixencia de cada Plan Nacional de asignación, os dereitos de emisión válidos para ese período caducarán automaticamente e cancelaraos de oficio o rexistro.

Artigo 28. *Relación do Rexistro nacional co administrador central.*

Cando o administrador central designado pola Comisión Europea detecte irregularidades en relación con algunha operación de transferencia de dereitos de emisión e informe diso ao Rexistro nacional de dereitos de emisión, este suspenderá cautelarmente a inscrición da

operación afectada e de calquera outra en que estean implicados os dereitos de emisión correspondentes mentres non se resolven as irregularidades detectadas.

CAPÍTULO VIII

Réxime sancionador

Artigo 29. *Tipificación das infraccións.*

1. Para os efectos desta lei, e sen prexuízo do que dispoña ao respecto a lexislación autonómica, as infraccións administrativas clasifícanse en moi graves, graves e leves.

2. Son infraccións administrativas moi graves as seguintes:

a) Exercer a actividade sen a preceptiva autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro.

b) Incumprir a obriga de informar sobre a modificación do carácter, o funcionamento ou o tamaño da instalación, establecida no artigo 6, sempre que supoña alteracións significativas nos datos de emisións ou requira cambios na metodoloxía aplicable para cumprir as obrigas de seguimento previstas no artigo 4.2.d).

c) Non presentar o informe anual verificado exixido no artigo 22.

d) Ocultar ou alterar intencionadamente a información exixida no artigo 19.3.

e) Incumprir a obriga de entregar dereitos exixida no artigo 27.2.

f) Impedir o acceso do verificador aos sitios da instalación nos supostos en que estea facultado polo anexo IV desta lei e a súa normativa de desenvolvemento.

g) Non achegar a información necesaria para o procedemento de verificación.

3. Son infraccións administrativas graves:

a) Ocultar ou alterar intencionadamente a información exixida nos artigos 5, 6 e 11.

b) Incumprir a obriga de informar sobre a modificación da identidade ou o domicilio do titular establecida no artigo 6.

c) Incumprir as condicións de seguimento das emisións establecidas na autorización cando do dito incumprimento deriven alteracións nos datos de emisións.

d) Incumprir as normas reguladoras dos informes anuais verificados, sempre que implique alteración dos datos de emisións.

4. Son infraccións administrativas leves:

a) Incumprir as condicións de seguimento das emisións establecidas na autorización cando do dito incumprimento non deriven alteracións nos datos de emisións.

b) Incumprir as normas reguladoras dos informes anuais verificados, sempre que non implique alteración dos datos de emisións.

c) Incumprir calquera outra obriga establecida nesta lei cando tal cousa non fose tipificada como infracción administrativa moi grave ou grave nos puntos precedentes.

Artigo 30. *Sancións.*

As infraccións tipificadas no artigo 29 darán lugar á imposición de todas ou algunha das seguintes sancións:

a) No caso de infracción moi grave:

1.º Multa desde 50.001 até dous millóns de euros.

2.º Clausura temporal, total ou parcial, das instalacións por un período máximo de dous anos.

3.º Inhabilitación para o exercicio das funcións de administrador fiduciario por un período non superior a dous anos.

4.º Extinción da autorización ou suspensión desta por un período máximo de dous anos.

5.º Nos supostos previstos no artigo 29.2.e), multa de 100 euros por cada tonelada emitida en exceso e a publicación, a través dos medios que a autoridade competente considere oportunos, das sancións impostas unha vez que estas adquirisen firmeza, así como os nomes, apelidos ou razón social das persoas físicas ou xurídicas responsables e a índole das infraccións.

O pagamento da multa non eximirá o titular de entregar unha cantidade de dereitos de emisión equivalente á das emisións en exceso, no momento de entregar os dereitos de emisión correspondentes ao ano natural seguinte ao de comisión da infracción.

b) No caso de infracción grave:

1.º Multa desde 10.001 até 50.000 euros.

2.º Suspensión da autorización por un período máximo dun ano.

c) En caso de infracción leve: multa de até 10.000 euros.

Artigo 31. *Responsabilidade do administrador fiduciario.*

No caso de agrupación de instalacións, cando se incorra nas infraccións previstas no artigo 29.2.e), o administrador fiduciario responderá directamente do pagamento da sanción pecuniaria que se puidese impor.

Subsidiariamente, responderán do pagamento da citada sanción os titulares das instalacións, en proporción ás emisións realizadas polas súas respectivas instalacións con respecto ao total das emitidas polo conxunto da agrupación, durante o período de vixencia do Plan Nacional de asignación.

Artigo 32. *Gradación das sancións.*

1. Na imposición das sancións deberase manter a debida adecuación entre a gravidade do feito constitutivo da infracción e a sanción aplicada, con especial consideración dos seguintes criterios:

a) A existencia de intencionalidade.

b) A reincidencia por comisión de máis dunha infracción tipificada nesta lei, cando así fose declarado por resolución firme.

c) O beneficio obtido pola comisión da infracción.

d) A diferenza entre as emisións reais e as notificadas.

2. Os criterios establecidos teranse en conta para graduar a sanción que se impoña dentro do intervalo correspondente a cada tipo de infracción.

3. As infraccións tipificadas no artigo 29.3 non darán lugar á sanción de suspensión da autorización prevista no artigo 30.b).2.º cando se procedese á emenda da infracción por propia iniciativa.

4. En todo caso, a clausura temporal, total ou parcial, das instalacións acordarase sen prexuízo do pagamento do salario ou das indemnizacións aos traballadores que procedan e das medidas que poidan arbitrarse para a súa garantía.

5. Cando a contía da multa resulte inferior ao beneficio obtido pola comisión da infracción, a multa poderá ser aumentada até o dobre do dito beneficio.

Artigo 33. Concorrenza de sancións.

Cando, por uns mesmos feitos e fundamentos xurídicos, o infractor puidese ser sancionado conforme esta lei e outra ou outras leis que fosen de aplicación, das posibles sancións imporáselle a de maior gravidade.

Artigo 34. Medidas de carácter provisional.

Cando se iniciase un procedemento sancionador por infracción moi grave ou grave, e se for necesario para asegurar a eficacia da resolución, o órgano competente para sancionar poderá acordar algunha ou algunhas das seguintes medidas provisionais:

- a) Clausura temporal, parcial ou total, das instalacións, unicamente cando se trate de procedementos incoados por infraccións moi graves, e tendo en conta o disposto no artigo 32.4.
- b) Precintado de aparellos ou equipos.
- c) Suspensión temporal da autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro.
- d) Suspensión do acceso ao mercado de dereitos de emisión.

Artigo 35. Potestade sancionadora.

Corresponde ás comunidades autónomas o exercicio da potestade sancionadora, con excepción de:

- a) A infracción prevista no artigo 29.2.d).
- b) A infracción prevista no artigo 29.2.e), nas agrupacións de instalacións autorizadas conforme o artigo 12.

As sancións correspondentes a estes dous supostos serán impostas polo Consello de Ministros.

Disposición adicional primeira. Incorporación da autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro á autorización ambiental integrada.

O contido da autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro poderá incorporarse á autorización ambiental integrada regulada na Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integrados da contaminación, nas condicións que determinen as comunidades autónomas.

Disposición adicional segunda. Autoridade nacional dos mecanismos baseados en proxectos do Protocolo de Kioto.

1. Créase unha comisión que exercerá como autoridade nacional designada para os mecanismos baseados en proxectos do Protocolo de Kioto, coas seguintes funcións:

- a) Emitir os informes preceptivos sobre a participación voluntaria nos proxectos de desenvolvemento limpo e aplicación conxunta, de acordo co previsto na normativa internacional e comunitaria vixente.
- b) Propor ao Consello de Ministros o recoñecemento de unidades de redución de emisións ou reducións certificadas de emisións como dereitos de emisión válidos para efectos do disposto no artigo 20.6.d).
- c) Actuar como punto focal de España na relación coa autoridade nacional designada por outros países para a promoción e desenvolvemento de proxectos de desenvolvemento limpo e aplicación conxunta.
- d) Elevar á Comisión Delegada do Goberno para Asuntos Económicos e á Comisión de coordinación de políticas de cambio climático un informe anual sobre as actuacións levadas a cabo durante o ano anterior.

2. A autoridade nacional promoverá a subscrición de convenios de colaboración coas comunidades autónomas co obxecto de fomentar e facilitar o desenvolvemento dos mecanismos baseados en proxectos do Protocolo de Kioto á Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

3. A comisión estará integrada por un vogal da Oficina Económica do Presidente do Goberno e dous vogais con rango de subdirector xeral de cada un dos ministerios de Asuntos Exteriores e de Cooperación, de Economía e Facenda, de Industria, Turismo e Comercio e de Medio Ambiente, designados polos titulares dos respectivos departamentos e por un representante das comunidades autónomas competentes elixido na forma en que estas acorden.

A presidencia da comisión correspóndelle ao secretario xeral para a Prevención da Contaminación e do Cambio Climático.

A secretaría da comisión encomendaráselle a un funcionario da Oficina Española de Cambio Climático, que, de non ter a condición de vogal, asistirá ás reunións con voz e sen voto.

4. A comisión reunirse sempre que o considere necesario o seu presidente ou os representantes de, ao menos, dous dos ministerios, e, como mínimo, dúas veces ao ano.

A comisión rexerese polo disposto no capítulo II do título II da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Disposición adicional terceira. Proxectos de desenvolvemento limpo e de aplicación conxunta.

1. Os promotores de proxectos de desenvolvemento limpo e de aplicación conxunta que, de acordo co previsto na normativa internacional e comunitaria, deban contar con informe da autoridade nacional designada por España presentarán solicitude acompañada dunha copia do proxecto e a súa descrición técnica.

2. A autoridade nacional deberá analizar o proxecto nun prazo máximo de dous meses, e emitir informe baseándose nos criterios técnicos e ambientais establecidos na normativa internacional e comunitaria, en particular, nas decisións 16 e 17/CP.7 da Conferencia das Partes da Convención Marco de Nacións Unidas sobre Cambio Climático.

3. O uso de mecanismos baseados en proxectos para o cumprimento das obrigas cuantificadas asumidas por España dará carácter prioritario aos proxectos en materia de eficiencia enerxética e enerxías renovables.

4. Para facilitar o desenvolvemento dos mecanismos baseados en proxectos, as comunidades autónomas poderán crear centros que colaboren coa autoridade nacional nos seguintes ámbitos:

- a) Facilitar o coñecemento das alternativas dispoñibles aos diferentes actores económicos locais para que valoren os custos e beneficios.
- b) Traballar cos participantes potenciais no mercado para aumentar a súa capacidade e para facilitar os coñecementos das modalidades dos mecanismos baseados en proxectos do Protocolo de Kioto.
- c) Editar material sobre os mecanismos baseados en proxectos e servir de punto de contacto para os promotores de proxectos.
- d) Fomentar o intercambio de coñecementos entre diferentes rexións.
- e) Coñecer e aplicar programas da Unión Europea, de Nacións Unidas ou doutros organismos multilaterais.
- f) Facilitar que os actores económicos definan e desenvolvan innovación en metodoloxía.

g) Facilitar e coordinar os intereses das empresas nos diferentes momentos dun mecanismo baseado en proxectos.

h) Fomentar a colaboración entre o sector público e o sector privado nesta materia.

i) Efectuar unha valoración previa en relación cos proxectos presentados por empresas localizadas no ámbito territorial da comunidade autónoma, e propolos, se é o caso, á autoridade nacional para efectos do previsto no punto 1.a) da disposición adicional segunda.

Disposición adicional cuarta.

O Goberno, no prazo de seis meses desde a entrada en vigor da presente lei, remitirá un informe ao Congreso dos Deputados, para o seu debate na Comisión de Industria, Turismo e Comercio, no cal se analizará o impacto económico da aplicación da Directiva 2003/87/CE, do 13 de outubro, así como da lexislación e normativa de transposición no Estado español, para os sectores industriais e enerxéticos en España afectados por estas, pondo especial énfase nos efectos que afecten a estes a respecto da súa competitividade no mercado interior e internacional.

Disposición adicional quinta.

O Goberno, no prazo de seis meses desde a entrada en vigor desta lei, remitirá ao Congreso dos Deputados, para o seu debate na Comisión de Medio Ambiente, un informe sobre as medidas lexislativas e de calquera orde que pensa adoptar o Goberno en relación á redución da emisión de gases de efecto invernadoiro nas actividades non incluídas no ámbito de aplicación da presente lei, así como o calendario previsto para a súa implementación.

Disposición transitoria primeira. *Plan nacional de asignación de dereitos de emisión 2005-2007.*

Non será de aplicación ao Plan nacional de asignación de dereitos de emisión 2005-2007 o disposto nas alíneas c) e d) do artigo 14.1 nin o prazo de aprobación previsto no artigo 14.3.

Disposición transitoria segunda. *Instalacións existentes á entrada en vigor desta lei.*

1. A autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro será exixible a partir do 1 de xaneiro de 2005.

As instalacións existentes no momento de entrada en vigor desta lei deberán solicitar a devandita autorización, antes do 30 de setembro de 2004, ao órgano que designase a comunidade autónoma en cuxo territorio se localice ou, no seu defecto, ao competente en materia de ambiente. Até que se dite resolución expresa, a partir do 1 de xaneiro de 2005 a instalación poderá seguir funcionando de forma provisional, sempre que estableza o sistema de seguimento de emisións previsto no artigo 4.2.d).

2. A solicitude de asignación de dereitos de emisión para o período 2005-2007 presentarase directamente ante o Ministerio de Medio Ambiente antes do 30 de setembro de 2004, acompañada da seguinte documentación:

a) Acreditación de que se solicitou a autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro.

b) Estimación da evolución na instalación da produción, os consumos de combustible e materias primas, así como das emisións de gases de efecto invernadoiro, para o período comprendido no Plan nacional de asignación.

c) Datos da instalación, referidos aos anos 2000 a 2002, ambos inclusive, sobre:

1.º Emisións dos gases de efecto invernadoiro incluídos no anexo I, por combustión e por proceso.

2.º Consumo de combustible, clasificado segundo tipo de combustible.

A fiabilidade dos datos a que se refire este punto c) será acreditada, alternativamente, mediante:

i. Informe de verificador ambiental acreditado conforme o disposto no Real decreto 85/1996, do 26 de xaneiro, polo que se establecen normas para a aplicación do Regulamento (CEE) 1836/93, do Consello, do 29 de xuño, polo que se permite que as empresas do sector industrial se adhiran con carácter voluntario a un sistema comunitario de xestión e auditoría ambientais.

ii. Certificado da comunidade autónoma en cuxo territorio se localice a instalación.

iii. Declaración xurada ou promesa do titular da instalación.

A ocultación ou alteración intencionada da información contida na declaración xurada ou promesa entenderase equivalente á infracción tipificada no artigo 29.2.d).

Disposición transitoria terceira. *Ampliación ou entrada en funcionamento de instalacións durante o período de vixencia do Plan Nacional de asignación 2005-2007.*

1. O Plan Nacional de asignación 2005-2007 poderá prever a asignación de dereitos a instalacións para as cales estea prevista a súa ampliación ou entrada en funcionamento durante o seu período de vixencia, sempre que contén, no momento de solicitar a autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro, con todas as licenzas e permisos administrativos exixidos pola lexislación que lles resulte aplicable. Para estes efectos, a solicitude de autorización de emisión deberá indicar a data prevista para a súa entrada en funcionamento e presentarse antes do 30 de setembro de 2004.

No suposto de ampliación de instalacións, a resolución de asignación de dereitos de emisión indicará a cantidade de dereitos correspondente á ampliación, que se expedirán conforme o establecido no artigo 26.3).

2. No período 2005-2007, só terán a consideración de novos entrantes as instalacións que soliciten a autorización prevista no capítulo II con posterioridade ao 30 de setembro de 2004.

3. A asignación de dereitos ás instalacións cuxa ampliación ou entrada en funcionamento estea prevista con posterioridade ao 1 de xaneiro de 2005 calcularase en función das mensualidades que resten para a finalización do período de vixencia do plan. No suposto de que a entrada en funcionamento se atrasase máis dun mes desde a data prevista, na transferencia de dereitos á conta de haberes do titular descontarase a parte proporcional ao atraso.

Disposición transitoria cuarta. *Exclusión temporal.*

1. Excepcionalmente, até o 31 de decembro de 2007 o titular dunha instalación poderá solicitar a súa exclusión temporal do ámbito de aplicación desta lei, salvo o disposto no punto 4 desta disposición transitoria. A solicitude de exclusión temporal deberá presentarse ao órgano competente que designe a comunidade autónoma, acompañada de documentación xustificativa que acredite o cumprimento das seguintes condicións:

a) Que a instalación limitará as súas emisións de maneira equivalente a como o faría en caso de non ser excluída en virtude das políticas e medidas nacionais vixentes.

b) Que quedará suxeita a obrigas de seguimento e subministración de información sobre emisións equivalentes ás previstas nesta lei.

c) Que non se producirán distorsións do mercado interior como consecuencia da súa exclusión.

2. O órgano competente, despois do trámite de información pública, remitirá o expediente completo ao Ministerio de Medio Ambiente, para a súa tramitación á Comisión Europea para efectos do disposto polo artigo 27 da Directiva 2003/87/CE.

3. As instalacións excluídas quedarán sometidas ao réxime de infraccións e sancións previsto no capítulo VIII, en canto afecte o cumprimento das obrigas de seguimento e subministración da información sobre emisións.

Así mesmo, o incumprimento do compromiso de limitación de emisións a que se refire o punto 1.a) desta disposición transitoria entenderase equivalente á infracción tipificada no artigo 29.2.e).

4. O establecido nesta disposición transitoria non exime os titulares das instalacións do cumprimento das obrigas establecidas nesta lei, até que a Comisión Europea dispoña a exclusión temporal.

Neste caso, entenderase extinguida a autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro, e en canto aos dereitos de emisión asignados aplicarase o disposto nos artigos 18.2 e 26.

Disposición transitoria quinta. Agrupacións de instalacións no período 2005-2007.

1. Durante a vixencia do primeiro Plan Nacional de asignación, poderán solicitar autorización de agrupación os titulares das instalacións que desenvolvan actividades incluídas no anexo I, excepto as incluídas na epígrafe 1.a).

2. Para os efectos do artigo 11.c), abondará con acreditar que se solicitou a autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro antes do 30 de setembro de 2004.

Disposición transitoria sexta. Asignación de dereitos adicionais por causa de forza maior.

Excepcionalmente, cando concorra causa de forza maior que o xustifique, os titulares de instalacións poderán solicitar a asignación de dereitos adicionais non transmisibles válidos até o 31 de decembro de 2007. No suposto de que o Consello de Ministros, á vista da documentación achegada, aprecie a concorrencia de forza maior, dará traslado da solicitude para a súa tramitación ante a Comisión Europea.

Disposición transitoria sétima. Contía das multas durante o período 2005-2007.

Durante o período de tres anos que se inicia o 1 de xaneiro de 2005, a multa correspondente á infracción tipificada no artigo 29.2.e) será de 40 euros por cada tonelada emitida en exceso.

Disposición derradeira primeira. Modificación da Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integridados da contaminación.

Modifícase a Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integridados da contaminación, nos seguintes termos:

Un. Introdúcese un novo punto 2 no artigo 22, coa seguinte redacción:

«2. No caso de instalacións suxeitas á lei pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro, a autorización non incluírá valores límite para as emisións directas de tales gases, a menos que sexa necesario para garantir que non se provoque contaminación local significativa.

O previsto no parágrafo anterior non se aplicará ás instalacións excluídas temporalmente do réxime de comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro, de conformidade co previsto na disposición transitoria cuarta da citada lei.»

Dous. Os puntos 2, 3, 4 e 5 do artigo 22 pasan a ser os puntos 3, 4, 5 e 6, respectivamente.

Disposición derradeira segunda. Títulos competenciais.

Esta lei dítase ao amparo das competencias exclusivas do Estado previstas no artigo 149.1.13.^a e 23.ª da Constitución, en materia de bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica e de lexislación básica sobre protección do ambiente, con excepción da disposición adicional segunda, sen prexuízo das competencias de execución que teñen as comunidades autónomas en materia de lexislación do ambiente.

Disposición derradeira terceira. Desenvolvemento regulamentario.

O Goberno, no ámbito das súas competencias, ditará as disposicións necesarias para o desenvolvemento desta lei.

Así mesmo, o Goberno, mediante real decreto, poderá modificar as funcións da Comisión de coordinación de políticas de cambio climático, así como a participación da Administración xeral do Estado na dita comisión e na autoridade nacional designada para os mecanismos baseados en proxectos do Protocolo de Kioto.

Disposición derradeira cuarta. Entrada en vigor.

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 9 de marzo de 2005.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

ANEXO I

Categorías de actividades e gases incluídos no ámbito de aplicación

1. Non están incluídas as instalacións ou partes de instalacións cuxa dedicación principal sexa a investigación, desenvolvemento e experimentación de novos produtos e procesos.

Os valores limiar que figuran máis adiante refírense en xeral á capacidade de produción ou á produción. Se un mesmo titular realizase varias actividades da mesma categoría na mesma instalación ou sitio, sumaranse as capacidades das ditas actividades.

Actividades	Gases
<p>Actividades enerxéticas.</p> <p>Epígrafes:</p> <p>1. Instalacións de combustión cunha potencia térmica nominal superior a 20 MW, incluíndo:</p> <p>a) Instalacións de produción de enerxía eléctrica de servizo público.</p> <p>b) Instalacións de coxeración que producen enerxía eléctrica en réxime ordinario ou en réxime especial, independentemente do sector en que dean servizo.</p> <p>Quedan excluídas as instalacións de residuos perigosos ou de residuos urbanos.</p> <p>2. Refinarías de hidrocarburos.</p> <p>3. Coquerías.</p> <p>Produción e transformación de metais férreos.</p>	<p>Dióxido de carbono.</p>
<p>Epígrafes:</p> <p>4. Instalacións de calcinación ou sinterización de minerais metálicos incluído o mineral sulfurado.</p> <p>5. Instalacións para a produción de arrabio ou de aceiro (fusión primaria ou secundaria), incluídas as correspondentes instalacións de coada continua dunha capacidade de máis de 2,5 toneladas por hora.</p>	<p>Dióxido de carbono.</p>
<p>Industrias minerais.</p> <p>Epígrafes:</p> <p>6. Instalacións de fabricación de cemento sen pulverizar («clinker») en fornos rotatorios cunha produción superior a 500 toneladas diarias, ou de cal en fornos rotatorios cunha capacidade de produción superior a 50 toneladas por día, ou en fornos doutro tipo cunha capacidade de produción superior a 50 toneladas por día.</p> <p>7. Instalacións de fabricación de vidro incluída a fibra de vidro, cunha capacidade de fusión superior a 20 toneladas por día.</p> <p>8. Instalacións para a fabricación de produtos cerámicos mediante enfornado, en particular de tellas, ladrillos, ladrillos refractarios, azulexos, gres cerámico ou porcelanas, cunha capacidade de produción superior a 75 toneladas por día, e unha capacidade de enfornado de máis de 4 m³ e de máis de 300 kg/m³ de densidade de carga por forno.</p>	<p>Dióxido de carbono.</p>
<p>Outras actividades.</p> <p>Epígrafes:</p> <p>9. Instalacións industriais destinadas á fabricación de:</p> <p>a) Pasta de papel a partir de madeira ou doutras materias fibrosas.</p> <p>b) Papel e cartón cunha capacidade de produción de máis de 20 toneladas diarias.</p>	<p>Dióxido de carbono.</p>

ANEXO II

Gases de efecto invernadoiro

Dióxido de carbono (CO₂).
 Metano (CH₄).
 Óxido nitroso (N₂O).
 Hidrofluorocarburos (HFC).
 Perfluorocarburos (PFC).
 Hexafluoruro de xofre (SF₆).

ANEXO III

Principios do seguimento e notificación de emisións

1. Seguimento das emisións de dióxido de carbono.—As emisións seguiranse mediante cálculos ou medicións.
2. Cálculo.—Os cálculos das emisións levaranse a cabo utilizando a fórmula seguinte:

Datos da actividade × factor de emisión × factor de oxidación

O seguimento dos datos da actividade (combustible utilizado, índice de produción, etc.), farase sobre a base dos datos de subministración ou mediante medicións.

Usaranse os factores de emisión aceptados. Os factores de emisión específicos dunha actividade serán aceptables para todos os combustibles. Os factores por defecto serán aceptables para todos os combustibles, excepto os non comerciais (residuos combustibles tales como pneumáticos e gases de procesos industriais). Precisarase, ademais, factores por defecto específicos para filóns de carbón e factores por defecto específicos da UE ou dos produtores dun país para o gas natural. Os valores por defecto do Grupo intergubernamental de expertos sobre o cambio climático (IPCC) serán aceptables no caso dos produtos de refinaría. O factor de emisión da biomasa será cero.

Se o factor de emisión non ten en conta o feito de que parte do carbono non está oxidado, usarase entón un factor de oxidación adicional. Se se calcularon factores de emisión específicos dunha actividade considerando xa a oxidación, non fará falta aplicar un factor de oxidación.

Utilizaranse os factores de oxidación por defecto definidos de conformidade coa Directiva 96/61/CE, a menos que o titular poida demostrar que son máis exactos uns factores específicos da actividade.

Farase un cálculo separado para cada actividade, cada instalación e cada combustible.

3. Medición.—A medición das emisións farase recorrendo a métodos normalizados ou aceptados e corroborarase mediante un cálculo complementario das emisións.

4. Seguimento das emisións doutros gases de efecto invernadoiro.—Recorrerase aos métodos normalizados ou aceptados mediante Decisión 2004/156/CE da Comisión, do 29 de xaneiro de 2004, pola que se establecen directrices para o seguimento e a notificación das emisións de gases de efecto invernadoiro de conformidade coa Directiva 2003/87/CE.

5. Notificación das emisións.—Todos os titulares incluírán a seguinte información no informe sobre a instalación:

A. Datos identificativos da instalación, en particular:

- 1.º Nome da instalación.
- 2.º O seu enderezo, incluídos o código postal e o país.
- 3.º Tipo e número das actividades do anexo I levadas a cabo na instalación.

4.º Enderezo, teléfono, fax e correo electrónico dunha persoa de contacto.

5.º Nome do propietario da instalación e de calquera sociedade matriz.

B. Para cada unha das actividades mencionadas no anexo I que se leve a cabo no sitio cuxas emisións se calculen:

- 1.º Datos da actividade.
- 2.º Factores de emisión.
- 3.º Factores de oxidación.
- 4.º Emisións totais.
- 5.º Incerteza.

C. Para cada unha das actividades mencionadas no anexo I que se leve a cabo no sitio cuxas emisións se midan:

- 1.º Emisións totais.
- 2.º Información sobre a fiabilidade dos métodos de medición, e
- 3.º Incerteza.

D. Para as emisións procedentes da combustión de enerxía, o informe tamén incluírá o factor de oxidación, a menos que xa se tivese en conta a oxidación na definición dun factor de emisión específico da actividade.

ANEXO IV

Cráterios da verificación

Principios xerais

1. As emisións de cada actividade enumerada no anexo I estarán suxeitas a verificación.

2. O proceso de verificación incluírá o exame do informe elaborado de conformidade co artigo 22 e do seguimento do ano anterior. Estudará a fiabilidade, crédito e exactitude dos sistemas de seguimento e dos datos e información notificados relativos ás emisións, en especial:

- a) Os datos da actividade notificados e as medicións e cálculos relacionados.
- b) A elección e uso de factores de emisión.
- c) Os cálculos en que se basease a determinación das emisións globais.
- d) Se se recorreu á medición, a conveniencia desta opción e o uso de métodos de medición.

3. As emisións notificadas só se validarán se se achegan datos e información fidedignos e dignos de crédito que permitan a determinación das emisións cun alto grao de certeza, para o cal o titular terá que demostrar o seguinte:

- a) Que os datos notificados non presentan contradicións.
- b) Que a recollida dos datos se levou a cabo de conformidade coas normas científicas aplicables.
- c) Que a documentación pertinente da instalación é completa e coherente.

4. O verificador gozará de libre acceso a todos os sitios e toda a información en relación co obxecto da verificación.

5. O verificador terá en conta se a instalación está rexistrada no sistema comunitario de xestión e auditoría ambientais (EMAS).

Metodoloxía

Análise estratéxica:

6. A verificación basearase nunha análise estratéxica de todas as actividades levadas a cabo na instalación, polo que o verificador deberá ter unha visión xeral de todas as actividades e da súa importancia para as emisións.

Análise de procesos:

7. A verificación da información presentada levarase a cabo, cando proceda, no lugar da instalación. O verificador recorrerá a inspeccións in situ para determinar a fiabilidade dos datos e a información notificados.

Análise de riscos:

8. O verificador someterá todas as fontes de emisións da instalación a unha avaliación en relación coa fiabilidade dos datos de todas as fontes que contribúan ás emisións globais da instalación.

9. Partindo desta análise, o verificador determinará explicitamente as fontes que presenten un alto risco de erros e outros aspectos do procedemento de seguimento e notificación que puidesen contribuír a erros na determinación das emisións globais, o que implica en especial a elección dos factores de emisión e dos cálculos necesarios para determinar as emisións de fontes illadas. Atenderase sobre todo ás fontes que presenten un alto risco de erro e aos aspectos mencionados máis arriba do procedemento de seguimento.

10. O verificador tomará en consideración calquera método de control efectivo de riscos aplicado polo titular con obxecto de reducir ao máximo o grao de incerteza.

Elaboración de informes:

11. O verificador elaborará un informe sobre o proceso de validación en que constará se é satisfactoria a notificación realizada de conformidade co artigo 22. O dito informe indicará todos os aspectos pertinentes para o traballo efectuado. Poderá facerse unha declaración que indique que é satisfactoria a notificación realizada de conformidade co artigo 22 se, en opinión do verificador, a declaración das emisións totais non presenta erros.

Requisitos mínimos de competencia do verificador:

12. O verificador será independente do titular, levará a cabo as súas actividades de maneira profesional, competente e obxectiva e estará ao tanto de:

- a) As disposicións desta lei, así como, se é o caso, das normas e directrices pertinentes adoptadas pola Comisión Europea e a normativa de desenvolvemento.
- b) Os requisitos legais, regulamentarios e administrativos aplicables ás actividades verificadas.
- c) A xeración de toda a información relacionada con cada fonte de emisións da instalación, en especial a relativa á recollida, medición, cálculo e notificación dos datos.